

v tom smyslu, že se jí chce ohraditi proti tomu, aby jeho pozemku bylo použito k zřízení vlečné dráhy. Pokud tedy stížnost vznáší námitky na ochranu svého sousedního majetku proti škodlivým účinkům zamýšlené vlečné dráhy, jsou námitky ty nepřipustné.

Č. 8338.

Církevní věci (Podk. Rus): Jak jest naložiti s interkalárními důchody uprázdněných řecko-katolických kanonikátů?

(Nález ze dne 8. ledna 1930 č. 130.)

V ě c: Mukačevská řecko-katolická kapitula v Užhorodě proti civilní správě Podkarpatské Rusi o interkalární důchody z uprázdněných míst kanovníckých.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Min. škol. sdělilo výnosem z 23. března 1922 civ. správě Podk. Rusi, že min. rada usnesením ze 16. března 1922 svolila, aby úprava dosavadních požitků kanovníků řecko-katolické kapituly v Užhorodě prozatímně až do další def. úpravy hmotného postavení tohoto duchovenstva, aniž by tím bylo prejudikováno této příští úpravě, byla provedena tím způsobem, aby každému z nich s právní platností od 1. května 1920 přiznán byl plat ročně 12.000 Kč a příbytečné ročně 2.000 Kč. Při tom podotklo min. škol., že řečení hodnostáři nemají nároku na požitky, jež se vyplácejí duchovenstvu ve věř. správě duchovní z titulu doplňku kongruy, starobních a rodinných přídavků, podpory na ošacení nebo jiných mimořádných drah. a nouzových výpomocí.

Před touto úpravou požívali kanovníci podle předpisů uherských také úhrnem 14.000 Kč, požitky ty však se skládaly jednak ze základního platu odstupňovaného od 2.600 Kč do 6.000 Kč, dále z osobního přídavku 2.400 Kč, dále příbytečného 700 K, roční podpory 600 Kč a plat doplňující podpory v částce 4.300 Kč až 7.700 Kč, tak, aby úhrn činil 14.000 Kč.

Když se jednak úmrtím kanovníka M., jednak jmenováním kanovníka G. biskupem uprázdnily dva kanonikáty, poukázala civ. správa Podk. Rusi výnosy z 21. července 1924 a z 31. prosince 1924 interkalární důchody za tato dvě místa ročně 12.000 Kč a 2.000 Kč kapitule se žádostí, aby interkalární důchod byl každého roku vyúčtován, při čemž uvedeno, že $\frac{6}{7}$ interkaláru připadá fondu vdov a sirotků a $\frac{1}{7}$ těm kanovníkům, kteří zastávají povinnost uprázdněného kanovníckého místa. — Kapitula rozdělila interkalář tak, že jenom ze řádných příjmů připadlo $\frac{6}{7}$ zmíněnému fondu a $\frac{1}{7}$ korporaci kanovníků, kdežto mimořádné podpory a plat doplňující podpora byly rozděleny stejným dílem mezi členy kapituly, poněvadž po názoru kapituly ono rozdělování na $\frac{6}{7}$ a $\frac{1}{7}$ platí jen o důchodech stálých, t. j. o základním platu, osobním přídavku a příbytečném, nikoliv však o roční podpoře a o podpoře plat doplňující.

Civ. správa Podk. Rusi výnosem z 20. ledna 1926 předložené vyúčtování vrátila s tím, že nemůže je schváliti, poněvadž rozdělení důchodu se nestalo podle dvor. nař. z 20. června 1786 č. 6519, z roku 1802 č. 4460, z roku 1803 č. 833 a z 5. srpna 1808 č. 8148, podle nichž $\frac{6}{7}$ celého interkalárního důchodu připadá fondu vdov a sirotků po řecko-katolických kněžích a $\frac{1}{7}$ kanovníkům zastávajícím povinnosti uprázdněného kanovnického místa. Rozdělování kanovnických platů na základní služné, osobní přídavek, příbytečné, mimořádný přídavek a doplňky platové jest nepřipustno ode dne 1. května 1921, od kdy požitky kanovníků byly min. výnosem z 23. března 1922 upraveny na dotaci ročních 12.000 Kč a příbytečné ročně 2.000 Kč. Úprava tato jest dočasná a mají požitky ty ráz požitků řádných. Civ. správa Podk. Rusi žádala proto, aby celé interkalární požitky byly rozděleny dle uveděného klíče.

Proti tomu byly podány námitky, avšak civ. správa vrátila nař. rozhodnutím vyúčtování interkalárních požitků za dvě uprázdněná kanovnická místa správě řecko-katolické eparchie mukačevské v Užhorodě s tím, že trvá na tom, aby rozdělení interkalárních důchodů se stalo podle výn. civ. správy z 20. ledna 1926, t. j. aby celkové interkalární příjmy byly rozděleny v poměru $\frac{6}{7}$ fondu vdov a sirotků a $\frac{1}{7}$ kanovnické korporaci, t. j. kanovníkům, kteří zastávají funkce uprázdněných prebend. Civ. správa žádala proto, aby rozdělení interkalárních důchodů bylo znovu v poměru naznačeném provedeno, přeplatky na interkalárních důchodech, které vzniknou tímto novým rozdělením, mají dotyční kanovníci vrátiti a odvésti fondu vdov a sirotků.

Do toho je podána stížnost, o níž nss takto uvážil:

Stížnost nepopírá, že interkalář z uprázdněných kanonikátů má býti rozdělen tak, aby $\frac{6}{7}$ připadlo fondu vdov a sirotků a $\frac{1}{7}$ kanovníkům, zastávajícím funkce uprázdněných míst kanovnických; spor je jen o to, zda rozdělení podle udaného klíče má se týkati celého příjmu uprázdněných kanovnických míst, anebo jen části jeho, totiž t. zv. řádných důchodů. Stížnost dovolává se na doklad svého stanoviska toho, jak příjmy spojené s kanovnickými místy se postupně vyvíjely a jak s interkalářem v jednotlivých případech bylo nakládáno.

Stížnosti nelze však dáti za pravdu; neboť shora uvedeným usnesením min. rady, jakožto orgánu, kterému podle § 64 odst. 2 úst. listiny přísluší veškerá moc vládní a výkonná, pokud . . . . . není vyhrazena prezidentu republiky, byly požitky kanovníků řecko-kat. kapituly v Užhorodě upraveny — prozatímně až do def. úpravy — způsobem novým, nezávisle od toho, jak byly upraveny dříve. Že při tom zůstala zachována celková částka požitků (14.000 Kč), nemění nic na tom, že požitky kanovníků byly jednotně stanoveny platem ročně 12.000 Kč a příbytečným ročně 2.000 Kč, takže zaniklo dřívější rozlišování na základní plat, osobní přídavek, příbytečné, roční podporu a plat doplňující podporu. Když však zaniklo uvedené dřívější rozčlenění celkových požitků kanovníků na jednotlivé druhy požitků právě uvedené, pak nemůže rozlišování toto míti významu ani pro otázku interkaláře. Že by však nová úprava požitků provedená cit. usnesením vlády měla za následek taký zánik dosavadních předpisů stran interkaláře vůbec, stížnost netvrdí.